

½IVOT, LĀ•SKA, DLUHY A ... XXXIV.

ĀšterĀ½, 17 duben 2012

Holky jsou doma. Všechny zdravotní komplikace jsou chválabohu za námi a Ā•ekají nás snad uĀ¾ jen všechny ty normální. Jako tĀ™eba to, Ā¾e se podaĀ™í plácnout (rozumĀj servírovat) vynikající a vĀbec mĀamkovou brkaši tak, Ā¾e pĀ™evĀ¾í talíĀ™ a málem udusí králíka.

Mno a nebo taky ty, který vyvolaj úplnĀ jiny reakce, neĀ¾ veselej úsmĀv – tenhle mĀsíc vycházíme s penĀzi velmi a mám obavy, Ā¾e pĀ™íští mĀsíc to jen tak, samo od sebe, lepši nebude. Chybí zakázky, od zaĀátku roku jsem pĀ™ivydĀlal sotva dvacet tisíc, a to je opravdu málo. JenĀ¾e. Holky jsou tak krásný … všechny. Pavlína mĀsice pĀ™esvĀdĀuje, Ā¾e ji to právĀ teĀ• docela urĀitĀ slušet nemĀĀ¾e, ale v rámci vĀdecké domluvy jsem jí vysvětlil tomu tak opravdu je. „Kdykoliv se na tebe podívám, vidím v tobĀ i Majdalenku...a ta prostĀ krásná je, to uzněj.“„Uznávám.“„No vidíš. Je sice pravda, Ā¾e to je tím, Ā¾e je po mnĀ, ale zas je výhoda, Ā¾e tím pádem po tobĀ bude mít jiný vlohy.“„NeĀ™áde,“ peĀlivĀ vyslovila „Ā™“ pĀ™itilila se.„Kdybys vĀdĀl, jak jsem šĀřastná...“„NĀco bych tušil,“ pĀ™itilil jsem se taky. Nevím, jak to dĀlám, ale ani jedno mimino nebylo problémové. Myslím s nespáním, breĀením, a tak vĀbec. Jo, urĀitĀ byly problémy, kdyĀ¾ rostly zuby, ale jinak fakt nebylo na co si stĀĀ¾ovat. „ChtĀla jsem nĀco takového celý život. Jako kdybych vĀdĀla, Ā¾e to poĀ™ád není ono. A teĀ• vím, Ā¾e to ono je. ÚplnĀ kompletnĀ celý. VĀetnĀ toho mého zde tĀla.“„Nic lepšiho jsem nikdy nedokázal a ani dokázat nemĀĀ¾u. Moc bych chtĀl, abys tenhle pocit mĀla i za padesát let.“„Padesát? Neblázní. Víš jak bych vypadala za padesát let?“Ta moje krásná, chytrá, dospĀlá i úplnĀ mrĀavá Pavlína. Vlasy jí padaly do tvĀ™e a lehce jí ztĀkl dech. Hm... to je formulace. Lehce ztĀkl dech. Ale jo, je to tak. Ušnula. Ráno jsem vytáhl z postele Myšku, buĀ• jí zaspal budík a nebo ho neslyšela.„„Neslyšela. Spím jak dĀ™evo od té doby, co tu je… ségra.“„Ruší tĀ?“„Ale ne. ProstĀ jen spím hroznĀ tvrdĀ.“„To bude obrana organismu.“„To bude spíš tím, Ā¾e chodím spát pozdĀjc.“„Nemáš ponocovat. Ale to mnĀ v tvém vĀku taky Ā™íkali a taky zbyteĀnĀ.“„ProstĀ se dostanu k uĀení aĀ¾ kdyĀ¾ spát.“„Majda spí skoro poĀ™ád.“„Myslím veĀer.“ Vyrázili jsme drobným deštĀm na námĀstí.„NeĀ™íkej mi, Ā¾e se pozdĀ veĀer uĀíš. Já bych to spíš tipoval na noĀní chatování.“„Nemusí být kaĀ¾dy dítĀ po tobĀ, milý otĀe.“„No dovol. Kdy máš tu tĀ™idní schĀzku?“„To je reakce na kritiku! A pak se my mladí dívíme, kam to vy staĀ™í vedete.“„Ty hade! PĀjdeš pĀšky!“„Tsss. KlidnĀ. Odsud to mám za rohem,“ zasmála se Myška a zdrhla mi z auta.„Ta schĀzka je ve stĀ™eduuuuu...“ hulákala na mnĀ ještĀ ze školních vrat. Chvilí jsem poĀkal, nechal jsem pĀ™ejet jednu dodávku, aby mohla dodat komusi mlĀný výrobek a jel do práce. ZaĀínáme stavĀt nový systém a to je doba, kdy si mozkové závity uĀívají. ĀelovĀk by pĀ™esnĀ v téhle době navrhnout ty základové vĀci tak, aby byly spolehlivé, všepokrývající a vĀbec dokonalé minimálnĀ pĀt let. JenĀ¾e to vĀbec není jednoduché. Āeasto jsem slyšel pĀ™irovnání, jak by asi vypadaly Ā¾idle, kdyby je dĀlali stejnĀ kvalitní li jako jsou podle mínĀní „národního publika“ programátoĀ™i. JenĀ¾e ukaĀte mi Ā¾idlotvĀrce, který má vyrobit nĀco, o Āem jen sotva tuši, jestli se to bude pouĀívát jako Ā¾idle, nebo gauĀ• a nebo spíš jako linka do kuchyně. A aĀ¾ si uĀívátel vybere, tak to prostĀ musí fungovat nejlíp, jak si umí pĀ™edstavit. DĀlat software je všechno moĀné vyrábĀt konkrétní a jasné zadanou vĀc. Takového zadavatele ještĀ pánbĀh nevymyslel. „Tyhle asociace jsou blbĀ,“ pronesl PĀ™emek s jistotou, se kterou nemĀlo smysl se pĀ™tít. To uĀ¾ jsem vĀdĀl. Jako analyticky a dobře. „ProĀ?“ zeptal se KĀ™eĀkodlak. „Já myslím, Ā¾e jsou v poĀ™ádku.“„Podmínka zaloĀení prvního záznamu,“ Ā™ekl jsem.„PĀ™esnĀ,“ dodal PĀ™emek.„Jo, uĀ¾ to vidím. Ale nešlo by to Ā™ešit jinak, neĀ¾ mánit asociace?“Milan si poskládal druhou snídani a asocioval bagetu se salámem.„Jak to myslíš?“„StaĀilo by pĀ™ece tuhle tĀ™idu podĀdit, a tu asociaci dostaneš z jejího pĀ™edka.“„Má pravdu pĀ™edsedo,“ potvrdil jsem jeho úvahu.„Hm,“ zahuĀel PĀ™emek.„A co udĀláte, kdyĀ¾ si pĀ™ijde poĀ¾adavek na unicitu?“ Tyhle debaty jsou obĀas na hlavu. PĀ™itím staĀí vyjít z toho, Ā¾e dokonalý model neexistuje a na kaĀ¾dém najdete nĀco, Āím konkrétní situaci zruši. UĀ¾ jsme se s PĀ™emkem dohodli, Ā¾e kompromis není Ā¾ádná porĀška, a Ā¾e je nutný stavĀt, i kdyĀ¾ ještĀ nemám úplnĀ jasno, jak bude vypadat stĀ™echa. K Āemu jsou krásný modely, kdyĀ¾ uĀ¾ v ní nikdo nestihne bydlet. Telefon se mi rozdrĀel po obĀdĀ. Mimopracovních aktivit uĀ¾ ubylo, takĀ¾e jsem se skoro lekl, co dĀje. „Omlouvám se, ale moĀná vám mĀj mail nedošel.“ HoĀ™ký.„Ne, naopak. Já se omlouvám, zapomněl jsem na vás.“ Chvilka Āehosi. „To chápu. Máte teĀ• jiné starosti.“Ironie? Nevím. Netroufl jsem si to odhadnout.„To taky, ale ozvat jsem se mĀl. Co potĀ™ebujete, pane doktore?“„Dávky pro pojišĀřovnu. Mohl byste se u nás... u mĀ stavit?“No potĀš. To se mi tedy opravdu moc nechce. „Data máte poĀ™ízené?“„Nemám. Stavíte se?“Co s tebou mám dĀlat?„Ano. StaĀí zítra?“„Jo, díky. MĀjte se.“Cvak. Tedy cvak by to bylo asi pĀ™ed dvaceti rokama, dneska je to spíš nĀco jako bzzzz. ONA KoneĀnĀ, koneĀnĀ doma. MasĀ¾e prĀ dĀ sledné vyprazdĀování u kaĀ¾dého kojení pomohly, horeĀka klesla v prĀbĀhu ĀtyĀ™iadvaceti hodin a antibiotika se mi vyhnuly. Poslední „lahĀdka“, kterou jsem si musela projít, bylo vyjmutí stehĀ. NaštĀstí Magdalenka fazolková je v pohodĀ. Tedy pokud nemá hlad. Abych k ní nemusela v noci kaĀ¾dé dvĀ hodiny vstávat, leĀí mezi náma na velké posteli. Ta je naštĀstí dost široká, abychom se nebáli, Ā¾e ji snad zalehnem. Jakmile se zaĀne mrvit, prostĀ vytáhnou prs, ona pije, a já v podstatĀ dál spím. Tedy aspoĀ 80 % mozku mĀĀ¾e dál spát. Tímhle systémem to snad bude k pĀ™eĀítí, dokud se nenauĀí v noci spát bez soustavného buzení. Ale jinak je naprosto skvĀlá prs kdykoliv k dispozici, v podstatĀ vĀbec neplĀe. KdyĀ¾ nespí, kouká na mne tĀma svýma modrýma oĀima. NemĀĀ¾u doĀkat, aĀ¾ se na mne prvnĀ usmĀje, prý to bude kolem měsíce. Jirka dĀlá, co mĀĀ¾e, aby nikomu nic nechybĀlo, c navaĀ™eného jídla aĀ¾ po úsmĀv a pohlazení. Nikdy jsem nepotkala tak skvĀlého chlapa. Tedy, ne Ā¾e bych jich v Ā¾ivotĀ

potkala nĚjak moc, ale on je prostĚ sen. (KdyĚ to srovnám s "empatií" a ochotou svého exmanĚla...
škoda slov, líp na to nemyslet.) Ale vidím na nĚm, pĚs tu všechnu pohodu, co se snaĚí šíĚ
dĚlá starosti. Nejspíš finanĚního charakteru. Nemám teĚ energii jakkoliv to Ěšit, ale Ěím je
unavenĚjší, tím mĚ víc štve, Ě po svĚm rozvodu takhle dopadl. Za dvacet let usilovné práce pĚiš
ke slušnĚmu majetku a je hroznĚ nespravedlivĚ, Ě z nĚho nemá vĚbec nic, tím spíš Ě aĚ na
smĚšnĚ vĚivné musí sám kryt veškeré potĚby Myšky. Ghrrrrrrrrrrrrrr. A já jsem co se
vydĚlávání tĚe, zcela k niĚemu, a ještĚ nĚjakou chvíli to potrvá. Nevím, co s tím. ROMAN